

тя обичаше да чете. Книги за нея подбираше самъ той. А защото той обичаше рускитѣ писатели — оставяше я свободно да се рови въ ония книги, които той бѣ наредилъ въ златна подвързия въ своята библиотека. Въ библиотеката му се редѣха всички ония писатели отъ ново време, които възкресиха свободната мисль въ Русия. Съ четене, помагане на леля си и пияно Койка запълнѣше всичкото си време. Мжжътъ тя познаваше само по романитѣ. Най-добъръ ръководителъ ѝ оставаше нейната леля Таня.

Страданията бѣха издигнали тая стара жена до гледището на философъ, безъ ди е чела философия. Въ страданията ѝ се откърми любовта къмъ нейнитѣ близки и къмъ всѣки, който влизаше въ тѣхната къща. Тя биваше внимателна и грижлива. На хората гледаше като свои чедра и всѣкиго искаше да нахрани и напои, всѣкому желаше да каже блага дума. Само оня, който е билъ горко огорченъ въ живота, знае какво нѣщо е благата речъ и добрата обноска. Изстрадалата леля Таня непринудено и съ цѣла душа бѣ готова да гали и утешава. И за това понѣкога тя ставаше дори за смѣхъ съ своята прекалена загриженостъ къмъ другитѣ.

Тя бѣше едно щастие за Петра Габара.

И той истински я ценѣше

III

Петъръ Габара наближи нивята.

Хубава равна Добруджа — дваждъ по-хубави нивята! До гдето око назърва, нивя се стелятъ скасили; човѣшки ръстъ избуели. Никжде сѣнка отъ дръвче — море е сякашъ околорѣстъ, море отъ жита, овеси, ржжъ, ечемици и кукурузъ.

Отминалъ селско пасбище, Габара шибна съ прѣчка коня си и нетърпеливиятъ аждаханъ изпрѣхтѣ съ ноздри, сгѣсти лекъ раванъ и вдигна глава съ вперени очи напредъ. Ездачътъ, изправилъ стройна